

Een kerstavond om nooit te vergeten

Tring, tring!!

In een oud boerderijtje midden in de bossen gaat de telefoon.

Vier kinderen die in de kamer zitten kijken elkaar verschrikt aan. Telefoon?

Fons van elf, die in een rolstoel zit, neemt het eerst het woord.

'Telefoon, Martin', zegt hij tegen zijn broertje van negen. 'Wie weet is het voor ons.'

'Dat kan toch niet,' zegt Martin, 'wie weet nou dat wij hier zijn? We zijn vanmiddag pas gekomen.'

'Nou, mam en pap misschien. Vooruit, neem nou op!'

De twee andere kinderen, Bruce van zeven en Melinda van vijf, worden ook zenuwachtig.

'Vooruit Martin...'

Martin rent nu snel naar de telefoon. Is hij nog niet te laat?

'Met Martin...' aarzelt hij.

Ja, het is inderdaad moeder.

'Martin,' zegt ze opgewonden, 'Wij hebben pech met de auto. Het kan wel even duren... Pas goed op Melinda, hè? En niet met vuur spelen!'

'Mam,... hebt u alle boodschappen wel gekocht?'

'Tuurlijk, joh! We hebben alles voor een fijn Kerstfeest. Een boom, ballen, slingers, speelgoed en lekker eten. Wat wil je nog meer. Ik hang gauw op want m'n kwartjes zijn op. Dag!...'

Martin kijkt naar de dode hoorn. 'Dag!' zegt hij nog zachtjes.

Ja, het gezin van Meekeren is op de dag voor Kerst aangekomen in het boerderijtje in het bos om er de kerstvakantie door te brengen. Het lijkt ontzettend leuk te worden. Het oergezellige huisje heeft bijvoorbeeld een open haard, waar je met z'n allen om kan gaan zitten. En het ligt in een schitterend natuurgebied. Als de weersvoorspelling uitkomt en het gaat sneeuwen zal het hier wel net een sprookje worden.

Omdat de wagen helemaal afgeladen was geweest met al hun spullen en de rolstoel van Fons, hadden moeder en vader besloten de boodschappen in het nabijgelegen stadje te gaan kopen.

'Blijven jullie maar lekker hier', zeiden ze. 'Er zijn hier spelletjes en stripboeken genoeg.'

De kinderen vermaakten zich prima, totdat...

't Was maar een gewone kleine veldmuis, die door honger gedreven zich een weg had gebaad naar de woonkamer. Plotseling, juist op een moment dat het rustig is, rent hij van het kookfornuis naar de donkere ruimte onder de boekenkast. Even zitten de kinderen verbijsterd, maar dan beginnen ze toch te gillen!

'Een beest... een eng beest!'

Weg zijn ze, de gang op. Fons, in z'n rolstoel het laatst. De deur wordt goed dichtgetrokken en het ganglicht moet aan.

O, wat een ellende. Angstig kijken ze rond. Zit hier soms ook zo'n engerd? Melinda begint te huilen.

Fons, die eigenlijk een pleegzoon van de familie is en nog maar een paar maanden bij hen in huis is, voelt zijn verantwoordelijkheid als oudste sterk drukken.

'Geen paniek!' sust hij.

In z'n hart zendt hij meteen een schietgebedje op tot God. Ooit heeft hij een paar luttele weken op een christelijke club gezeten en 'z'n hartje aan Jezus gegeven', zoals ze dat daar noemden. Sindsdien is de gewoonte om in moeilijkheden meteen

Een kerstavond om nooit te vergeten

tot God te bidden nooit meer weggegaan.

'O, God, help ons...'

Ineens schiet het hem te binnen dat hij vanmiddag toen ze kwamen, bij het begin van de bosweg een woning had gezien.

'Weet je wat, Martin...' Hij struikelt bijna over z'n eigen woorden, 'Ga jij naar dat huis aan het begin van deze weg. Misschien dat die mensen daar ons willen helpen.'

Na enige aarzeling stemt Martin toe, op voorwaarde dat Bruce en Melinda ook meegaan.

In hun warme winterjacks, hun sjaals dicht om hun hals geknoopt, vertrekken ze... in de verkeerde richting.

Wachten in een spaarzaam verlichte en koude gang met het idee van een muis in de kamer ernaast is niet bepaald prettig. Dat wachten duurt lang. Fons kan ook niet naar boven naar de slaapkamers. Hij zit maar te denken... en te rillen.

Is dit nou het begin van zijn fijne Kerstavond? Hij had zich er nog wel zo op verheugd. Eindelijk in een gezin Kerstfeest vieren.

Tot nu toe was Fons z'n leven niet erg gemakkelijk geweest. Geboren met een handicap aan zijn benen, een moeder die ernstig ziek werd en stierf, een vader die hem in de steek had gelaten en dan van het ene kindertehuis naar het andere zwerven... De enige groep waarin hij zich echt thuis voelde, was bij die christelijke club. Die lui kwamen hem zelfs ophalen. Totdat hij weer eens moest verhuizen...

Gelukkig heeft Fons nu eindelijk een goed pleeggezin gevonden, de familie Van Meekeren. Hopelijk voorgoed. Hoewel, je weet maar nooit.

Zou die muis er nog zitten? Misschien was hij al lang weer weg. Weet je wat? Als hij nou eens een sjaal omdeed en even buiten voor het raam ging kijken?

Met veel moeite wurmt Fons zijn rolstoel over de drempel van de buitendeur. Hij rijdt tot voor het raam van de woonkamer.

Is de muis er nog?

Pang! Met een klap valt de deur achter hem dicht. In het slot. En Fons heeft geen sleutel...

'Zou dit het huis zijn dat Fons bedoelde?' fluistert Martin tegen Bruce. 'We hebben al zo lang gelopen.'

'Welnee, joh! Dit is een woonwagen, geen huis!' antwoordt z'n broer angstig.

'Misschien wonen er wel zegeuners in...'

'Zigeuners zul je bedoelen. En daar hoef je heus niet bang voor te zijn...' snibt Martin, zelf ook niet erg zeker van zijn zaak.

'Ahoehiiii...' Een ijselijke kreet klinkt uit de wagen juist als Martin zijn voet op het trapje wil zetten.

De kinderen verstijven van schrik.

Plotseling gaat de deur een heel klein kiertje open en twee koolzwarte ogen kijken hen aan. Ogen.... van een jongen iets ouder dan zij.

'Ga weg!' roept hij hees, 'Ga weg, zeg ik je, want ik heb een mes!'

'Woef, woef, woef!' blaft een grote herdershond in de woonwagen. Martin, Bruce en Melinda staan als aan de grond genageld. Ze durven zich zelfs niet eens om te draaien om te vluchten.

Als de jongen merkt dat er geen gevaar te duchten is, doet hij de deur een beetje wijder open.

'Wat mot je?' vraagt hij, niet erg vriendelijk.

Martin stoot Melinda aan. Dat kleine bijdehandje weet altijd iedereen voor zich in te nemen. Ze snapt meteen wat hij bedoelt.

Een kerstavond om nooit te vergeten

'Eh..., dag!' zegt ze met haar liefste stemmetje, 'Www hebben een muis in huis... Kunnen jullie ons helpen?'

'Bibberdebibber... brrr!'

Klappertandend van de kou zit Fons voor de deur van het vakantiehuis. Wat stom van hem zeg, om de deur dicht te laten vallen. Het kan wel een uur duren voor er hulp komt opdagen. Het wordt met de minuut donkerder en kleine sneeuwvlokjes dwarrelen op het tuinpad.

Zou er niet een andere deur zijn om binnen te komen?

Hij rijdt met de rolstoel naar de zijkant van het huis. Ah, de deur van de bijkeuken, daar zitten raampjes in. Fons gluurt naar binnen. Hij ziet in het halfdonker een hoop hout en een bureautje met een telefoon. Mooi zo. Nu nog kijken of hij een raampje kan inslaan om de deur van binnenuit te openen. Maar waarmee?

Wacht... zijn voetsteun. Maar eerst z'n hand met de sjaal omwikkelen tegen de glasscherven.

Rinkeldekinkel! Wat een lawaai. Fons voelt zich net een inbreker. Voorzichtig tast zijn hand naar het slot. Geen sleutel!

Wat nou? Z'n voeten zijn net blokjes ijs.

'O Jezus,' bidt hij dringend...

'Wacht eens,' schiet het door hem heen. Er zit natuurlijk een grendel op de deur. Lager of hoger dan het sleutelgat. Fons zet de rolstoel op de rem, drukt zich met zijn armen wat omhoog... Zijn ijskoude rechterhand tast langs de deurpost. Ja, daar is de grendel. Voorzichtig trekken nu, zonder je te bezeren aan het glas... Ja! De deur kan open.

Opgelucht manoeuvreert Fons zijn rolstoel om over de drempel te komen. Een beetje te overmoedig? De deur die hij met een zwaai openduwde komt met kracht terugvallen.

Bommeldebom!

De rolstoel kantelt en Fons valt precies in het glas.

'Ik kan jullie ook niet helpen,' zegt de zigeunerjongen, vriendelijker geworden door het lieve stemmetje van Melinda. 'Ik zit zelf ook alleen thuis.'

'Waarom gilde je dan zo?' vraagt Bruce nieuwsgierig.

'Dat doe ik om inbrekers weg te jagen.' antwoordt de zigeunerjongen. 'Maar wacht eens,... misschien heb ik toch wel iets voor jullie.'

De kinderen horen hem wat rommelen en even later toont hij hen een... muizenval en een grote houten hamer.

'Hier moet je kaas indoen.' wijst hij. 'En als tie dan vastzit sla je hem hiermee dood! Oké?'

Martin pakt de enge muizenval voorzichtig vast en Bruce neemt de hamer. Ze bedanken de jongen, die hen toch maar goed geholpen heeft en gaan weer terug naar de boerderij. Het is donker geworden en het sneeuwt flink.

Met zijn hoofd op de armen, half onder zijn eigen rolstoel, ligt Fons te huilen. Het lijkt kinderachtig, maar hij is echt ten einde raad. Door en door koud is hij. Als hij zich maar even beweegt voelt hij aan alle kanten glas prikken. Een barstende hoofdpijn komt opzetten. Heeft hij z'n hoofd soms ongemerkt ergens tegen gestoten?

'O, Heere Jezus,' snikt hij, 'Help me alstublieft.'

Fons probeert zich voor te stellen wie Jezus nou eigenlijk is. In één van de kindertehuizen hadden ze met Kerst een stalletje onder de boom.

Fons z'n benen beginnen van de kou en de pijn te verkrampen. Hoe lang kan hij dit

Een kerstavond om nooit te vergeten

nog volhouden.

'O, Heere Jezus,' roept hij weer. 'Kunt U mij wel helpen?'

'Weet je... dat de Vader je kent?'

Waar komen die woorden van dat christelijke liedje nou ineens vandaan? Het was zijn lievelingsliedje van de club. Hij was het al weer bijna vergeten.

'Een echte vader zou me nu optillen en me weer in de rolstoel zetten...'

Nu hij het uitgesproken heeft, komt al zijn opgekropte verdriet van jaren los. Hij heeft zo hard een vader nodig. Twee sterke armen om zich heen...

'Wat is het vreemd stil in huis!' denken vader en moeder Van Meekeren als ze veel later dan ze hadden gehoopt op die Kerstavond thuiskomen. Het licht brandt wel, maar de kinderen zijn verdwenen. En buiten is het pikkedonker.

'Fons, Martin!!...' roept vader.

Plotseling horen ze gekreun in de bijkeuken.

Verdrietig gehuil. Snikken!

Moeder zoekt zenuwachtig naar de sleutel, want de deur zit op slot. Er zal toch niks gebeurd zijn met de kinderen?

Vader vliegt buitenom om te zien of hij er zo in kan komen.

'Moeder, kom gauw. Er is iets gebeurd!' roept hij.

Het licht flitst aan in de bijkeuken. Wat een ravage! Fons op de grond, glas en bloed en nergens een spoor van de andere kinderen.

'Fons, m'n kind!' zegt vader, terwijl hij hem met zijn sterke armen optilt. Nee, hij laat hem niet liggen om eerst naar zijn eigen kinderen te gaan zoeken. Hij houdt ook van Fons. Natuurlijk, net zoveel...

Troostend drukt hij hem tegen zich aan.

'Vader!' snikt Fons, 'Ik was zo alleen...'

Hij verbergt zijn gezicht in zijn pleegvaders jas.

Eindelijk hulp.

Terwijl vader de steenkoude jongen naar binnen draagt zien ze in de verte drie sneeuwmannetjes aankomen. Een sneeuwmannetje draagt een grote houten hamer, een draagt een muizenval en de laatste, eigenlijk een sneeuwvrouwtje, loopt mank omdat haar laarsjes verkeerd om aan zitten.

O, en dan wordt het toch nog een gezellige kerstavond in dat boerderijtje in het bos. De muis is in geen velden of wegen meer te bekennen. De open haard brandt en voor iedereen is er lekkers en een cadeau. De kinderen vertellen hun verhaal over de zigeunerjongen en de hond. De muizenval en de hamer worden getoond. Moeder en vader vinden het een slim idee.

Fons, weer in zijn rolstoel met een pleister hier en daar, glimlacht ontspannen. Hij is weer bijgekomen van de kou. Hopelijk wordt hij niet ziek. Maar het fijnste is, dat hij vanavond heeft ervaren, dat hij twee vaders heeft, een pleegvader en een Hemelse Vader. Fons heeft ze beiden nodig.